

Zece spații albe în biografia tricoloră a unui „dublu academician” cu trei doctorate neterminate (2)

**(Investigație jurnalistică dedicată memoriei patriotului român Andrei Vartic,
veritabil promotor al curentului unionist, curat și sincer, din Basarabia)**

- Continuare-

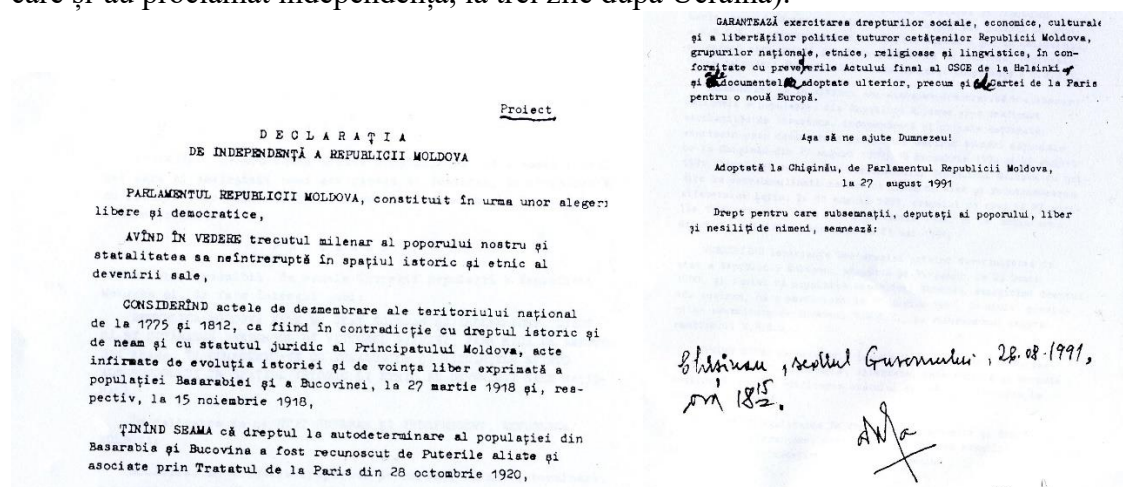
* * *

VI. Pretins autor al textului Declarației de Independență a R. Moldova

La 27 august 2011, în ziua când s-au împlinit 20 de ani de la adoptarea Declarației de Independență a R. Moldova, am publicat în ziarul „Timpul” de la Chișinău, un interviu cu ambasadorul **Aurel Preda**, autorul principal al acestui document (vezi: <http://www.timpul.md/articol/declaratia-de-independententa-a-r--moldova-fost-scrisa-de-un-roman-26557.html>).

Azi, constatăm cu stupefacție că cel care, în ultimile decenii, se tot laudă că este autorul acestei Declarații, ajunge ca de obicei, la afirmații minciunoase, arătând televiziunilor de pe ambele maluri ale Prutului chiar și colțul mesei unde el cu pixul și cu mâna dreaptă ar fi scris textul aceluia document. Mai mult, după doi ani de la acel interviu, la o conferință omagială în ajunul Zilei Independenței, la Institutul de Istorie al AȘM, pe 22.08.2013, V.M. a făcut-o și mai lată, afirmând că în acele zile de august 1991 ar fi scris șapte variante (sic!) de Declarație și chiar flutura în mâini niște foi de hârtie, zicând că „iată-le, am să i le transmit domnului director al Institutului de Istorie, Gh. Cojocaru” (cu aceste șapte variante inventate V.M. s-a lăudat pentru prima dată acum zece ani, la aniversarea a 15-a a proclamării Independenței, într-un interviu pentru săptămânalul Alianța Noastră, din 25 august 2006. Tot atunci recunoscând că: „Noi nu am cucerit independența – ea ne-a fost oferită de către Rusia (ar trebui, probabil, să-i mulțumim Rusiei pentru libertatea pe care ne-a dăruit-o și pentru războiul de la Nistru?-n.n.), Ucraina și Belarus...”. Dar ce-i mai important că toate șapte variante de proiect le-a dactilografiat nu o secretară-dactilografă profesionistă responsabilă a Parlamentului ci dactilografa Frontului Popular, Nătălița Pascal...). A doua zi, la „Ora de cultură”, V.M. deja prinsese și mai mult curaj la spunerea minciunilor și umflarea laudelor de sine. Iată un fragment transcris din monologul lui în acea emisiune radio: „Ca să nu fiu învinuit că falsific istoria, am să recurg la documente... Că asta înseamnă să nu falsifici istoria... Ieri am avut o conferință la Institutul de Istorie al Academiei în care pentru prima dată am adus toate variantele Declarației de Independență a R. Moldova. La mine s-au păstrat toate versiunile, toate fragmentele din ceea ce am scris eu... Iar ieri i-am prezentat lui Gheorghe Cojocaru documentele cu notițe de atunci care coincid sută în sută... și vom face o ediție faximilată cu toate aceste acte ca să eliminăm orice autori căzuți cu pluta, cu hârzobul care se dau, gen Preda... Să se ogoiască pentru că istoria nu poate fi falsificată într-un mod atât de nerușinat, noi mai suntem vii, suntem martori încă, și toate aceste încercări de a scrie memorii trucate sau de a face diversiuni de tot genul nu au niciun fel de sorți de

izbândă”. Și tot așa: **vorbe, vorbe, fără dovezi, împănate cu MINCIUNI**. Apropo, profesorul **Alexandru Moșanu**, martor la acea Conferință, i-a și zis din sală „autorului” că ar fi bine ca să le și prezinte acele șapte variante de Declarație, nu doar să promită. De unde era să le prezinte bietul „autor” dacă nici nu le-a ținut în mâini, pentru că ele nici n-au existat vreodată. În realitate a existat o singură variantă, cea pe care a semnat-o autorul principal, ambasadorul Aurel Preda, în seara zilei de 26 august 1991, ora 18.15. (Sărmanii „autori” de la Chișinău, printre ei niciun specialist în dreptul internațional, s-au chinuit șase zile și șase nopți să nască acel proiect, dar n-au reușit până n-a venit A. Preda de la București. Iată de ce am fost printre ultimii din URSS care și-au proclamat independența, la trei zile după Ucraina).

O xerocopie a acestui document epocal din istoria Basarabiei mi-a înmănat-o și mie la întâlnirea noastră din 11 august 2011, la București, când i-am solicitat interviul. Iar Gheorghe Cojocaru și Alexandru Moșanu și azi așteaptă cele șapte variante de declarație, scrise de „autorul” basarabean, dar degeaba. Nici în următorii șapte ani nu se prevede o astfel de descoperire în arhiva personală a lui V.M., așa cum nu se prevede să găsească, în arhiva sa, documentele de salarizare a fostei jurnaliste de la ziarul PFD-ist *Mesagerul*, Tamara Gorincioi, din perioada 1995-2001, căci, din cauza lipsei acestora, dânsa ridică azi o pensie lunară de 600 de lei moldovenești, atât cât cheltuiește soția „dublului acad.” în 600 de secunde de shopping la Magazinul „Nr.1” din Chișinău. Nici Vlad Pohilă, redactorul-șef interimar al *Mesagerului* din perioada 1998-2001, ajungând la etapa prepensionare, n-a reușit să obțină de la V.M. aceste documente de salarizare, subțindu-i considerabil viitoarea pensie. Mai rămâne de precizat dacă în genere V.M. a transferat în perioada respectivă vre-o iotă la Fondul de pensii, dacă nu cumva banii destinați viitoarelor pensii ajungeau în alte buzunare. La aceste și alte întrebări ar putea răspunde doar Instanța judecătorească care nu se va autosesiza niciodată, fiind necesară cel puțin adresarea în Instanță a pensionarilor de la fostul ziar de succes, *Mesagerul*.

În fine e bine să știm că această minciună cu privire la asumarea dreptului de autor al Declarației de independență, inventată și lansată în repetate rânduri de către V.M., i-a fost de mare folos în obținerea mai multor titluri, premii și distincții de pe ambele maluri de Prut, fel de fel de beneficii materiale, dar și avantaje de considerație politică...

(V.M. își asumă și intrarea TVR-ului în Basarabia în anul de grație 1990, când RSSM mai făcea parte din URSS, știind bine că altor oameni, mai curajoși, le aparține acest merit, printre ei și curajosul ministru de atunci al telecomunicațiilor, Timofei Andros).

VII. Enigmatica demisie din februarie 1993

Am mai spus-o public: punctul de pornire al prăbușirii Mișcării de Eliberare Națională din Basarabia a fost enigmatica demisie, din 2 februarie 1993, a celor patru membri ai Prezidiului Legislativului de la Chișinău: **Vasile Nedelciuc, Valeriu Matei, Alexandru Moșanu, Ion Hadârcă**. Și **Mihai Ghimpu**, vicepreședintele Comisiei parlamentare pentru drept, le-a urmat exemplul celor patru, semnând o cerere de demisie, numai că deputații n-au votat-o. Nici cererea lui V. Nedelciuc, care se bucura de stima agrarienilor, n-a fost votată din prima.

**MOȘANU: DEMISIONEZ
CA SĂ SUPRAVIEȚUIASCĂ
PARLAMENTUL**

președintele Comisiei pentru
publicitate și mijloace de informare
in masă.

In declarația de deschidere a conferinței de presă
Alexandru Moșanu, Președintele Parlamentului
Moldovei a menționat că demisia se impune ca
o delimitare și o desolidariere de persoane din
conducerea Moldovei, de intenție accușarea că
pendența Moldovei și de fapt conduc țara spre
o dependență sigură de Rusia. Pe de altă parte,
demisia va permite, în opinia celor patru membri
ai Prezidiului, desfășurarea normală a lucrărilor
spre a adopta legi vitale pentru societate, cum
ar fi legea cu privire la alegeri, programul de
privatizare ș.a. Demisia este un răspuns la
declarația de ieri a celor trei grupuri parlamen-
tare - "Viața satului", "Independenții" și
"Societate-Conciliere" - care au invitat prezidiul
parlamentului de dezvățuirea conflictului trans-
nistrean și de agravarea situației economice și
sociale din Moldova. Participanții la conferința
de presă au subliniat că pleacă pentru
independența și suveranitatea Moldovei, dar că
un referendum în problema independenței pos-
tă să aibă loc numai în condițiile libertății econo-
mice și politice a cetățenilor, și retragerii de pe
teritoriul republicii a trupelor de ocupație rusești.
Referindu-se la Guvernul actual al Moldovei,
președintele Moșanu a opinat că reformele,
inclusiv cea agrară și teritorial-administrativă sînt
blocate la toate nivelurile, parlamentul se află
într-o stare de stres și într-o criză politică
permanentă. Nu demografi au blocat discutarea
și aprobarea în parlament a statutului special al
raionelor de est ale Moldovei, a remarcat
Alexandru Moșanu, ci forțele care folosesc
declarația Președintelui Snegur ca un paravan
în realizarea ambițiilor politice. Fîind întrebat
despre Partidul republican recent creat,
Președintele Parlamentului a confirmat că este
organizat de structuri statale.

Vorbînd despre impactul inercial pe care
l-ar putea provoca demisia, Vasile Nedelciuc,
președintele al Comisiei relații externe, a spus că
declarația de ieri a celor trei grupuri parlamen-
tare, făcută premeditat în ziua plecării Președin-
telui Snegur într-o vizită oficială în Franța, l-a
obligat pe cei patru demisari să-și prezinte
neînțeles demisia, fapt care nu poate să nu
exercite influență asupra necesității vitale. Pe de
altă parte, demisia va condiționa un nou dialog
al țărilor lumii cu Chișinăul în vederea renașterii
Moldovei pe principii democratice, proces care
se desfășoară cu efecte dureroase pentru socie-
tate. Venirea ascendentă a situației noastre
a fost provocată, potrivit lui Alexandru Moșanu,
de declarația din 24 decembrie a Președintelui
Snegur privind necesitatea desfășurării unui referendum.

Moșanu a declarat că nu a avut întîlniri cu Președintele
Snegur, deși a insistat, din luna septembrie, a unui trecut.
Membrului lui Moșanu, Hadârcă, Nedelciuc, și Matei în posturi,
în care el Parlamentul nu le va accepta demisia, ar fi, în opinia
Președintelui Parlamentului, cea mai tristă consecință a
declarației de demisie, cel puțin conștient că și cauză a
serviciilor pentru "presă majoritară parlamentară" despre o
fașă democratică în exterior și despre "singul al diplomației"
în interior.

Stan HORJA

LA
SE
LIM
SIT

Alexan
vicepre
autopr
nistren
teletor
de reș
BASA
categori
declai
hotăr
Hadr
Nede
demi

va
dem
ica
celo
Aic
aju
pro
tre
de
ref
ca
fa
m

Demisia: "1x4=1?"

Ieri la Chișinău a avut loc o conferință de
presă cu cei patru membri ai Prezidiului
Parlamentului Moldovei care și-au prezentat
demisia: Alexandru Moșanu, președinte al
Parlamentului, Ion Hadârcă, prim-vicepreședinte
al Parlamentului, Vasile Nedelciuc, președintele
Comisiei relații externe și Valeriu Matei,

Jurnaliștii „independenți” de pe ambele maluri ale Prutului, ale Nistrului, precum și presa moscovită, au scris foarte puțin despre demisie, preferând alte teme decât cea legată de enigmatica demisie din februarie 1993, iar celor patru demisi mai bine să nu le amintești de ea... Niciunul din cei patru demisi nici după mai bine de două decenii de la demisie n-a scos un cuvânt, n-a făcut o cât-de-cât credibilă explicație, despre **adevăratele motive** ale demisiei lor. Doar Vasile Nedelciuc, pe data de 4 august 2013, a recunoscut public, în emisiunea „Interviuri pentru seri de duminică”, de la Vocea Basarabiei, că el a fost inițiatorul demisiei și că pe Moșanu

și Matei i-a convins în trei clipe, pe Hadârcă, mai greu. Protagonistul emisiunii a încercat să ne convingă care au fost adevăratele motive ale demisiei: nu mai puteau conduce Parlamentul devenind tot mai grav pericolul de dizolvare (fiind totuna dizolvat cu un an înainte de termen), pentru că în sală se formase o altă majoritate, agrariană (de parcă până la demisie existase o majoritate națională și democratică) care nu mai dorea să voteze proiectele propuse șantajând cu organizarea unui referendum de neunire cu România (ar trebui să înțelegem că cei patru au salvat Unirea?). Drept că Vasile Nedelciuc a adiat și despre intrarea sa în disgrația liderului FPM, Iurie Roșca, și imposibilitatea de a nimeri pe lista acestei formațiuni pentru următoarele alegeri parlamentare, anticipate...

În emisiunea TV de la Unimedia.md din 11 august 2016 Nedelciuc a menționat cu o voce mai tare că una din cauzele principale ale demisiei lor, și necesitatea inițierii unui nou proiect politic, formațiunea **Congresul Intelectualității**, a fost aceea că toți patru demși nu aveau șanse reale să nimerească pe listele Frontului Popular.

Chiar dacă, în sfârșit, s-a găsit inițiatorul demisiei și unele motive ale ei, rămân convins că ideea demisiei a fost parașutată de foștii colegi ai lui Lucinschi de la CC-ul din Moscova prin oamenii („revoluționarii”) Moscovei din București la oamenii Bucureștiului din Chișinău, pentru a-i face loc în fruntea Parlamentului omului devotat al Moscovei, Petru Lucinschi. Pe 4 februarie 1993, după demisia celor patru, Petru Lucinschi (și Kremlinul) și-au văzut visul împlinit, instalându-se în funcția de președinte al Parlamentului, care în același an a înlăturat toate piedicile din calea reînființării partidului comunistilor, adoptării legii cu privire la alegerea Parlamentului pe liste de partid, votării unui program de privatizare care a împrăștiat veneticii pe gratis, pregătirea alegerilor parlamentare anticipate pe baza listelor de partid, iar în februarie 1994, după Congresul românofob „Casa Noastră - Republica Moldova”, aducând la putere agrosocialiștii cu o majoritate amețitoare. Aceștia, în următorii ani, prin hoții directe și incompetență crasă au adus la faliment economia R. Moldova, stopând toate reformele inițiate anterior, adoptând o Constituție cu rușinosul articol 13 despre limba oficială „moldovenească”, care și azi împarte societatea noastră în două tabere antagoniste și de care ne va salva doar viitoarea Reîntregire.

Judecând după ascensiunea economică și socială a „autodemișilor” anului 1993, precum și dinamica vieții urmașilor lor, unii colegi din primul Parlament au tras concluzia că „autodemișii” au fost bine remunerați ca să facă acest pas riscant. Personal, niciodată n-am împărtășit această concluzie, chiar dacă după demisie unii dintre ei și-au îmbunătățit simțitor calitatea vieții lor și a urmașilor lor, neajungând nici azi prea fericiți, gândurile fiindu-le mereu apăsătoare... În R. Moldova nu există atâția bani care să echivaleze cu cele două decenii de după demisie pierdute în mișcarea noastră spre Reîntregire, spre civilizație și prosperare, pentru salvarea acestui fragment de națiune română din stânga Prutului. Ceilalți trei autodemiși nici după două decenii de la „enigmatică” lor demisie n-au scos un cuvânt, n-au făcut o explicație la temă. Dar se merită să mai așteptăm, cine știe... Păcat că cel mai onest dintre toți, A. Moșanu, n-a riscat până azi să scrie câteva sute de pagini de amintiri, măcar din perioada proclamării Independenței până la blestemata demisie a celor patru.

Cât îl privește pe V.M., acesta a semnat atunci declarația de demisie fără a clipi din ochi, n-a avut încotro, iar a doua zi a plecat într-o delegație oficială în Italia și tot drumul, tur-retur, se deranja, telefona, noaptea nu putea închide un ochi, sperând că Parlamentul nu-i va accepta demisia.

Mai bine de șase ani trecuseră de la acea demisie dar marele patriot român din Occident, Nicolae Lupan (Dumnezeu să-L odihnească, pe 25.01.2017 a încetat din viață) încă nu uitase de ea: „Mă

face să aduc încă o dată pe tapet numele vulpoiului Piotr Lucinski din interviul lui Valeriu Matei din „România Mare” de la 23 Iulie '99 în care se plânge, cu un fel de lacrimi de crocodil, de autoritarismul amintitului vulpoi. Numai că, fără să vreau, gândul mă duce la nesăbuiința cu care Alexandru Moșanu, pe atunci președinte al parlamentului de la Chișinău, Valeriu Matei, Vasile Nedelciuc, Ion Hadârcă, deputați, și-au dat, „precipitat” (!), demisia din posturile pe care le ocupau (sic!). Sic, pentru că, la mintea pintenatului, un post părăsit nu rămâne niciodată gol. Anume în urma acelei nesăbuite demisii s-a văzut Piotr Kirilovici aburcat în scaunul de președinte al zisului legislativ de la Chișinău! Anume de atunci și până în momentul când scriu aceste rânduri face el, Lucinski, porcăriile antiromânești pe care le face! Cât despre Iurie Roșca și frontiştiile lui care au votat pentru debarcarea lui „Mateicuță”, cum îl dezmiardam vreo șapte ani în urmă pe Valerică, crezându-l om de valoare națională, de mult nu mă mai miră virajele ambigui ale mai marelui creștin-democraților de la Chișinău...” (Citat integral din: Nicolae Lupan. *Însemnări de deșțarat*. Editura Nistru, Bruxelles; Editura Semne București, 2001, p.212-213).

VIII. Candidat fără șanse la scrutinul prezidențial din 1996

După alegerile prezidențiale din 1996 (17 noiembrie) candidatul V.M., care a acumulat 8,9 la sută din voturile basarabenilor, s-a străduit din răspuțeri să nege rolul său nefast în scindarea forțelor progresiste naționale și reformatoare de dreapta, în pierderea scrutinului prezidențial de către candidatul cu cele mai bune șanse de victorie pe eșichierul de dreapta, Mircea Snegur. Mulți, de pe ambele maluri ale Prutului, au încercat atunci să-l convingă pe Matei să-și retragă candidatura din bătălia fără șanse pentru el în scrutinul prezidențial. Zadarnice încercări: ori decizia sa ori comanda de participare, a fost de beton!

Douăzeci de ani au trecut de atunci, și când sunt puse cap la cap toate informațiile, analizate de participanții la evenimentele politice din toți acești ani, putem afirma că varianta de alternativă „Valeriu Matei – tânăr, vrea și poate!” a fost un proiect străin, promovat prin candidatul Petru Lucinschi și oamenii săi din hotelul „Moldova”, atunci privatizat de aceștia cu bani puțini, oameni care au finanțat din gros „alternativa Matei” și soția acestuia. Majoritatea celor din „echipa de șoc” a lui Matei, după scandalul din hotelul „Moldova” (1999) au înțeles esența scenariului străin și intenția „actorului” care a jucat rolul secundar în acest scenariu strategic, fiind de fapt al doilea pas după „autodemisia celor patru democrați”, din februarie 1993, în realizarea spectacolului strategic numit „Readucerea la putere a gărzii promoscovite lucinschiste”.

După alt scrutin, cel parlamentar din martie 1998, când partidul lui Matei a intrat la guvernare, trei din cei patru miniștri din partea lui erau oameni ai lui Lucinschi, unul dintre ei, cel al transporturilor, nici nu putea citi textul jurământului cu litere latine, atât de „cărturar și intelectual” era... Iar deputatul Tolea Dubrovski-Durakov, selectat de V.M. ca fiind cel mai bun în funcția de secretar general al partidului, după ce devine deputat în „echipa de șoc”, în 1999, trece fățiș de partea lui Lucinschi. În 2001, acesta deja a fost ales deputat pe listele neokominternului, formal, condus de Voronin.

Azi, după atâția ani și atâtea informații despre businessul electoral basarabean cine ar mai risca oare să diminueze rolul lui V.M. în scindarea Mișcării de Eliberare Națională din Basarabia și readucerea la conducere a forțelor retrograde prorusești?

IX. Operațiunea „Apartament bucureștean” cu orice preț, dar ...pe gratis

În comparație cu altele, operațiunea „Apartamentul bucureștean” pare a fi una minusculă în biografia secretă a lui V.M., care a avut loc în perioada campaniei electorale din toamna anului 2000 și a venirii în fruntea Guvernului român a regelui Zambakcianului, Adrian Năstase. Cheile de la acest apartament bucureștean V.M. le-a obținut după ce i-a reușit victimizarea familiei, într-un simplu incident automobilistic din Piața Marii Adunări Naționale din capitala Basarabiei. Incidentul s-a întâmplat în ziua de duminică, 22 octombrie 2000. Știu cu exactitate, pentru că în acele clipe, conduceam autoturismul prin Piața nominalizată, stopând mașina la culoarea roșie a semaforului de la intersecția cu str. Pușkin. Întorcând capul la dreapta am observat soția poetului, conducătoarea autoturismului de culoare vișinie, Volkswagen Golf-5, cu numere de înmatriculare CWW 500, dialogând pașnic cu polițistul de la intersecție. Șoferița încălcase regulile de circulație și a fost trasă pe dreapta pentru întocmirea unui proces-verbal. În mașină se afla fiica lor. La culoarea verde a semaforului mi-am continuat drumul lăsându-i pe cei doi să dialogheze mai departe.

Am citit mai târziu în presa românească o informație că în timpul aceluia dialog pașnic soția și fiica lui V.M. ar fi fost bătute până la sânge de către poliție, și că Voronin, vecinul său de palier, pusese la cale lichidarea fizică a familiei „patriotului basarabean”. Acest „pericol” a fost folosit pentru argumentarea obținerii unui apartament la București, în care să-și protejeze familia de răfuiala comunistă de la Chișinău.

Având bune relații cu Adrian Năstase, încă de la Conferința PDSR din iunie 1997, la care a luat cuvântul și „liberalul” basarabean V.M., având și sprijinul liderului social-democraților prahoveni, Mircea Cosma, Matei a obținut cheia de la un apartament de 68,33 de metri pătrați în blocul RA-APPS din centrul Bucureștiului.

Următorul premier al României, C. Popescu-Tăriceanu, când a început să facă ordine în casa respectivă, primul care a fost avertizat să părăsească apartamentul a fost V.M., dar credeți, că l-a părăsit? Ba! A organizat un nou „spectacol”, de această dată nu cu soția, fiica și polițistul, ci cu ambulanța, producând „trei grave atacuri cerebrale succesive”.

Jurnalistul bucureștean Dan Mircea CIPARIU, de la cotidianul de mare tiraj ZIUA, revenit chiar în acele zile de la Chișinău unde a participat la Festivalul Internațional de Poezie „Nichita Stănescu”, dar și la masa organizată de familia Matei, primul a strigat „SOS!” publicând a doua zi, după cele „trei atacuri cerebrale succesive”, un articol intitulat „Valeriu Matei, evacuat de

Guvernul României!”, articol în care autorul a criticat dur „atitudinea pe care Guvernul României o are față de unul dintre cei mai importanți patrioți români, luptător pentru cauza românismului în Basarabia, poetul și fostul vicepreședinte al Parlamentului de la Chișinău, Valeriu Matei..., bătut de KGB în 1988 (Sic!-n.n.), rămânând atunci jumătate orb și surd (Sic!-n.n.), a fost bătut el și familia lui, în 2002, pentru că era împotriva sistemului comunist de la Chișinău. După grave incidente, în care soției poetului i-au fost înscenate 3 accidente de mașină (Sic!-n.n.), a fost bătută bestial (Sic!-n.n.), familia Matei s-a refugiat la București primind din partea Guvernului, prin RA-PPS, un apartament de două camere... Luni, după ce organizase la Chișinău, între joi, 6 aprilie 2006, și sâmbătă, 8 aprilie 2006, Festivalul „Nichita Stănescu”, Valeriu Matei e întâmpinat de autoritățile române cu un ordin de evacuare din casa unde se retrăsese din fața orgiilor comuniste de la Chișinău. Vestea îi produce 3 atacuri cerebrale succesive...” (Cotidianul ZIUA, 12 aprilie 2006, republicat în GAZETA LIBERĂ, Chișinău, 13 aprilie 2006).

Nicolae Dabija, a fost primul de la noi care a sărit în sprijinul moral al amicului V.M., publicând la numai două zile după „accidentul” cu pricina un articol creștinesc în „Literatura și arta”. Iată un pasaj din acel articol: „Marți, 11 aprilie 2006, poetul și prietenul nostru Valeriu Matei a suferit un grav accident cerebral și în aceste ore se află internat într-o stare foarte gravă în Spitalul *Floreasca* din București. Ne rugăm Celui-de-Sus să-l ajute să se întrezeze cât mai curând. Frate Valeriu, fă-te sănătos, te așteptăm, avem nevoie de tine, te iubim!” („Literatura și arta”, 13 aprilie 2006).

Toată lumea s-a speriat că moare Matei, iar Premierul Tăriceanu a fost nevoit să-și retragă decizia. Peste șapte ani, și guvernul Ponta a încercat să scoată „chiriașul patriot” din apartamentul de stat, dar până la urmă se pare că pe Matei, „nevoit să se refugieze în România ca urmare a presiunilor la care a fost supus în R. Moldova” l-au iertat și de această dată, egalându-i cauza cu cea a adevăratului patriot Ilie Ilașcu, și el locatar în casa cu pricina, condamnat la moarte de regimul separatist și criminal de la Tiraspol.

În viitorul apropiat cei doi locatari ai „apartamentului bucureștean” cu bucluc se vor muta într-un „pălățel bucureștean” ca pe viitor să nu mai fie deranjați de premierii României. Tot atunci va muri și povestea „apartamentului bucureștean” și se va naște o nouă poveste, cea a „pălățelului bucureștean” dar, mai ales, a provenienței exorbitantei sume pentru construcția acestuia (bănuiesc două variante posibile de unde chipurile au apărut acești bani: de la nunta fiicei cu un ginere mai bogat ca sorul mic sau din nou pe seama economiilor harnicei soții, inclusiv din proiectele ei bănoase de la Academia Română, dar de fapt din alte surse).

- *Va urma* -

Vasile ȘOIMARU